

Arrest

nr. 109 844 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. E. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent gehuwd met O. N. (...) (OV xxxxxxx). Op 03/06/1983 werd u te Tbilisi geboren maar u was woonachtig in Moskou. Omwille van het feit dat uw vader werd afgeperst en dat u 2 maal werd ontvoerd door zijn afpersers vluchtte u in 2009 naar België. Ook uw moeder G. L. (...) (OV xxxxxxx) kwam in datzelfde jaar naar België. Jullie dienden er beiden een asielaanvraag in. Op 21/10/2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor jullie beiden daar jullie zonder een afdoende reden niet zijn komen opdagen op het geplande gehoor van het CGVS. In april 2011 was u al reeds teruggekeerd naar Rusland om uw ouders en uw broer te zoeken (uw moeder was intussen ook al teruggekeerd). U ging eerst naar

Vladivostok maar kon noch uw ouders noch uw broer vinden waarna u naar Moskou ging. U startte er met uw vriend A. (...) een zaak die handelde in zwarte kaviaar. In juli 2001 werd jullie zaak door de politie gecontroleerd en werd u naar het politiebureau meegenomen. De politiecommandant Se. (...) stelde dat u kon doorgaan met uw handel in kaviaar mits u hem maandelijks het bedrag van 5000 dollar gaf. U ging ermee akkoord. In september 2011 werd u door Se. (...) naar het politiekantoor opgeroepen waar hij stelde dat u hem maandelijks 10.000 dollar diende te betalen. U stelde echter dat u niet in staat was dergelijk bedrag maandelijks over te maken waarna u mocht beschikken. Toen u buitenkwam werden uw autodocumenten door enkele agenten gecontroleerd en werd uw auto doorzocht. Daar 'vonden' ze een hoeveelheid methadon die zij er zelf hadden gelegd. U werd terug naar het politiebureau gebracht waar Se. (...) een bedrag van 500.000 roebel eiste. Uw vriend A. (...) regelde het bedrag waarna u met Se. (...) moest meegaan. Jullie reden samen naar een plaats waar FSB-kolonel P. (...) jullie stond op te wachten. Daar stelde men dat u maandelijks 5000 dollar diende af te dragen en dat u informant van de FSB zou worden. U moest hen de namen van malafide leveranciers in kaviaar doorgeven. Hierbij werd ook een agent van de FSB in uw bedrijf gezet. U ging akkoord maar veranderde van leverancier omdat u een goede band met S. (...) (uw leverancier) had, maar ook omdat u schrik had van hem. Op 5/02/2012 gingen u en M. (...) (de FSB-agent die in uw bedrijf was geplaatst) methadon kopen – u kampte immers al meerdere jaren met een ernstige drugsverslaving. Nadat hij de methadon had gekocht vroeg hij u om in de wijk Lefortovo te stoppen. Daar werden jullie plots door agenten omsingeld die met het geweer in aanslag eisten dat u uit de auto zou stappen. U bracht echter per ongeluk de auto in beweging en reed een agent aan. Hierna werd u beschoten en u kreeg een schampschot in de arm maar kon niettemin ontkomen. Thuis zag u het nieuwsbericht waar het incident werd gemeld en er werd gezegd dat de bestuurder in federale opsporing was geplaatst. U raakte in paniek en ging samen met M. (...) naar Se. (...). Daar kreeg u te horen dat ze de zaak zouden sluiten indien u hen het bedrag van 50.000 dollar zou betalen. Van april tot eind mei dook u onder in het buitenverblijf van A. (...). Uw vroegere leverancier S. (...) regelde het geld. Eind mei verhuisde u naar de woning van uw vrouw. Se. (...) liet u echter weten dat de zaak door het parket werd behandeld en dat u de procureur moest omkopen door hem een Mercedes te kopen indien u niet verder in de problemen wilde raken. U verkocht uw appartement en kocht de wagen. Later zag u echter Se. (...) zelf met deze Mercedes rondrijden. Hij gaf u hierop de uitleg dat de procureur zelf al een Mercedes had aangeschaft en bijgevolg niet meer te beïnvloeden was met een Mercedes van u. U besloot dat u het land moest ontvluchten en u liet S. (...) uw reis regelen. Op 30/07/2012 ontvluchtte u samen met uw vrouw Rusland en jullie kwamen op 05/08/2012 in België aan. Op 28/02/2013 dienden jullie er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: een studiecontract, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, jullie geboorteaktes, uw internationaal paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw, uw militair boekje, uw studentenkaart, een attest van werkonbekwaamheid, een studiebewijs en medische attesten.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van het feit dat u werd afgeperst en omwille van het feit dat de strafzaak tegen u niet werd geseponneerd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op ernstige tegenstrijdigheden betreffende de feiten die u reeds in uw eerste asielaanvraag van 2009 aanhaalde, tussen uw toenmalige verklaringen in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS de verklaringen die u tijdens uw huidige asielaanvraag aflegt. Tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat uw vader werd afgeperst en dat u omwille van het feit dat hij dit niet meer kon betalen in 2005 werd ontvoerd. U werd geslagen en mishandeld waarna uw vader losgeld voor u had betaald. Op 3/06/2009 werd u voor een tweede maal ontvoerd en voor een maand vastgehouden (vragenlijst 3.5 dd 13/01/2010). Tijdens het CGVS-gehoor van uw huidige asielaanvraag kon u niet zeggen wanneer u de eerste maal werd ontvoerd maar verklaarde u dat er niet veel tijd tussen beide ontvoeringen zat. U stelde dat alles binnen een tijdsbestek van 1 of 2 jaar plaatsvond. De afpersingen zouden ook pas zijn begonnen 1 of 2 jaar voor 2009. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw vorige asielaanvraag uw eerste ontvoering, die daarbij precies was georganiseerd omdat uw vader niet langer de financiële middelen had om het toen geëiste afpersingsgeld te betalen, reeds in 2005 plaatste, stelde u enkel zich dit niet meer te herinneren en dat uw hersenen door uw drugsgebruik zijn beschadigd (CGVS p.12-14). Echter is de vastgestelde tegenstrijdigheid van een danige zwaarwichtigheid dat dergelijke verklaring, die u overigens op geen enkele wijze met een medisch attest ondersteunt, niet afdoende is. Bovenstaande zaken doen dan ook ernstig afbreuk aan uw beweerdde problemen die van voor 2009 dateren. Naast het feit dat dit reeds uw algemene geloofwaardigheid aantast, komt ook de geloofwaardigheid van de nieuwe feiten die u tijdens uw huidige asielaanvraag aanbrengt in het gedrang daar u stelde dat u door dezelfde groep personen werd vervolgd zowel voor als na 2009 (CGVS p.11-13).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van uw asielmotieven hoewel dit van u kon worden verwacht. Uit uw relaas blijkt dat uw participatie in een bedrijf dat handelde in zwarte kaviaar de aanleiding van uw vervolgingsproblemen betreft. Ondanks het feit dat dit een officieel geregistreerd bedrijf zou zijn waar u 49 procent aandelen van bezit, hetgeen notarieel was vastgelegd (CGVS p.8), legt u geen enkel begin van bewijs voor dat ook maar indiceert dat u een participatie in dergelijk bedrijf zou hebben. Voorts verklaarde u dat nieuwsberichten stelden dat u federaal gezocht werd (uw nummerplaat werd in het bericht vermeld) en u stelde dat er een strafzaak tegen u werd opgestart die bovendien naar het parket werd doorgestuurd omwille van de aanrijding van een agent (CGVS p.7-8). U legt echter geen enkel bewijs neer dat ook maar indiceert dat er een strafzaak tegen u werd opgestart noch legt u enig bewijs voor dat indiceert dat het uw nummerplaat is die door de media werd gesignaleerd. U verzuimt zelfs de betreffende nieuwsartikelen neer te leggen (CGVS p.7-9). Een dergelijk gebrek aan bewijsstukken om uw relaas te staven ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Verder legde u een onaannemelijke mate van onwetendheid aan de dag betreffende zaken die aan de kern van uw relaas raken. U deed hierbij onaannemelijk weinig inspanningen om zich hierover beter te informeren. U verklaarde dat er een strafzaak tegen u werd opgestart door de politie die dan vervolgens naar het parket werd gestuurd. Uw poging tot omkoping van de procureur mislukte met het gevolg dat u er geen idee van had of er nog een strafzaak tegen u loopt (CGVS p.8, 10). U hebt er voorts geen idee van of u momenteel officieel gezocht wordt in Rusland (CGVS p.4). Welke concrete beschuldiging u ten laste werd gelegd in de strafzaak wist u evenmin te vertellen. U refereerde enkel naar de aanrijding van een agent waarover in de media zou zijn bericht en van wie u overigens zelfs niet weet of hij zwaargewond was (CGVS p.9). Er kan echter worden aangenomen dat in de door u verklaarde andigheden (aanrijding van agent bij het wegvluchten waarna de bewuste politie-eenheid het vuur had geopend op u, waarbij bovendien nog kan worden opgemerkt dat er zich een grote hoeveelheid methadon in uw wagen bevond en waarbij de inzittenden van de wagen in de media als drugsgebruikers worden omschreven (CGVS p.9)) er u wellicht meerdere zaken ten laste konden worden gelegd. In het licht van deze onwetendheid is het niet aannemelijk dat u geen inspanningen heeft geleverd om te weten te komen of er nog steeds een strafzaak tegen u loopt. Uw verklaring dat u niet wist wie u daarvoor moest contacteren is niet afdoende daar u zelfs geen advocaat hebt gecontacteerd om u te laten vertegenwoordigen of om informatie voor u te bekomen (CGVS p.10-11). Hiermee samenhangend kunt u het niet aannemelijk maken dat u het risico nam om, in een dergelijke preciaire situatie met amper kennis over de toestand waarin u zich bevond, per vliegtuig van Moskou naar Spanje te reizen en zich hierbij bloot te stellen aan een paspoortcontrole op de luchthaven van Moskou (CGVS p.4). Toen u gevraagd werd of u geen angst had om te worden gearresteerd beaamde u dit, maar u stelde dat S. (...) alles had geregeld. U kon echter op geen enkele wijze verduidelijken hoe S. (...) dit risico voor u kon beperken, laat staan uitsluiten. U stelde enkel dat hij connecties had maar kon dan weer niet zeggen over welke connecties het gaat (CGVS p.11, 13). Indien u daadwerkelijk vreesde te worden opgepakt op de luchthaven kan van u worden verwacht dat u zich op adequate wijze informeerde over hoe S. (...) dit risico voor u kon beperken.

Een dergelijke vaagheid, onwetendheid en nalatigheid aangaande zaken die aan de kern van uw relaas raken met daarbovenop een gedag dat niet in overeenstemming is met de door u verklaarde vervolgingsvrees bevestigt verder het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en het gebrek aan ondersteunende documenten om deze te staven, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

De medische attesten dateren allemaal van de periode 2001 - 2005, en zijn allemaal bijgevolg te situeren voor de start van uw vervolgingsproblemen waardoor zij niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Hoewel bepaalde stukken in deze attesten onleesbaar waren voor de tolk kon alvast nergens een expliciete vermelding worden gevonden van geheugenproblemen. Het is ook uitgesloten dat in deze stukken enige verwijzing

naar geheugenproblemen zou staan gezien u zelf verklaarde dat uw hersenfuncties nog normaal waren in 2010 (CGVS p.14).

Het attest van werkonbekwaamheid stelt enkel dat u omwille van medische redenen tussen 21/05/2001 en 31/01/2001 niet kon werken wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het studiecontract, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, jullie geboorteaktes, uw internationaal paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw, uw militair boekje, uw studiebewijs en uw studentenkaart bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht zoals bepaald bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder stellen verzoekende partijen onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij in haar bestreden beslissingen meent dat verzoekende partijen de geheugenproblemen van eerste verzoekende partij ten gevolge van haar drugsgebruik niet aannemelijk hebben gemaakt, wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor diverse medische stukken heeft neergelegd teneinde haar medische problematiek aannemelijk te maken. Verder merken verzoekende partijen op dat verwerende partij de medische stukken die reeds aan het administratief dossier gevoegd waren in het kader van de medische regularisatieprocedure kon raadplegen en toetsen aan de verklaringen van eerste verzoekende partij, hetgeen evenwel niet gebeurd is.

2.2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij rekening gehouden heeft met alle medische attesten die door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor werden neergelegd (administratief dossier, stuk 15, documenten, nr. 9). Verwerende partij motiveert betreffende deze Russische medische attesten immers als volgt: *“De medische attesten dateren allemaal van de periode 2001 - 2005, en zijn allemaal bijgevolg te situeren voor de start van uw vervolgingsproblemen waardoor zij niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Hoewel bepaalde stukken in deze attesten onleesbaar waren voor de tolk kon alvast nergens een expliciete vermelding worden gevonden van geheugenproblemen. Het is ook uitgesloten dat in deze stukken enige verwijzing naar geheugenproblemen zou staan gezien u zelf verklaarde dat uw hersenfuncties nog normaal waren in 2010 (CGVS p.14).”*. Waar verzoekende partijen stellen dat verwerende partij de medische stukken die aan het administratief dossier gevoegd waren in het kader van de medische regularisatieprocedure diende te raadplegen, is de Raad van oordeel dat dergelijke opmerking niet dienstig is daar het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, en evenmin van de Raad, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een kopij van het medisch dossier van eerste verzoekende partij (bijlage 2) toevoegen, bestaande uit medische attesten en voorschriften opgesteld door Belgische dokters en apothekers. Deze medische attesten en voorschriften werden in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partijen nog niet eerder neergelegd. De Raad wijst er echter op dat uit de door verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten en voorschriften louter blijkt dat eerste verzoekende partij in behandeling is voor haar drugsverslaving, van enige aantasting van het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij, waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen, wordt in de door verzoekende partijen aangebrachte documenten geen enkele melding gemaakt. Verzoekende partijen brengen desbetreffend dan ook geen enkel bewijs bij.

2.2.4.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat geen enkel bewijs werd neergelegd dat aangeeft dat eerste verzoekende partij een participatie heeft in een bedrijf dat handelde in zwarte kaviaar, dit terwijl het een officieel geregistreerd bedrijf zou zijn waar zij 49 procent van de aandelen bezit, dat evenmin enig bewijs werd neergelegd dat ook maar indiceert dat het de nummerplaat van eerste verzoekende partij is die door de media werd gesignaleerd en dat eerste verzoekende partij zelfs verzuimt de betreffende nieuwsartikelen neer te leggen, halen verzoekende partijen aan dat om een redelijke termijn werd verzocht om bijkomende concrete stukken aangaande het bedrijf van eerste verzoekende partij in Rusland over te maken. In verband met de nieuwsartikelen wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij de betrokken website aangegeven heeft omtrent de gepubliceerde nieuwsartikelen.

2.2.4.2. Omtrent de stelling van verzoekende partijen dat zij geen redelijke termijn kregen binnen dewelke zij bijkomende stukken konden neerleggen na hun gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij voor het neerleggen van bewijsstukken de tijd kreeg tot 16 april 2013 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS G. E. d.d. 10/04/2013, p. 15). Verzoekende partijen hebben evenwel tot op heden nog steeds geen enkel bewijs neergelegd dat de participatie van eerste verzoekende partij in het bedrijf aantoon. Evenmin brengen verzoekende partijen enige plausibele verklaring aan waarom zij dergelijke documenten niet hebben overgemaakt. Volledigheidshalve merkt de Raad bovendien op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daar waar verzoekende partijen beweren dat eerste verzoekende partij de betrokken website aangegeven heeft waarop de nieuwsartikelen omtrent haar opsporing zich zouden bevinden, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partijen nalaten naar de concrete passage te verwijzen waar eerste

verzoekende partij deze website zou hebben vermeld. De bewering van verzoekende partij dat zij dit zou hebben verklaard, vormt bijgevolg een blote bewering. De Raad stelt bovendien vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot de vage stelling dat men over de federale opsporing kan lezen "op het internet", zonder evenwel een concrete website op te geven. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 april 2013 als volgt:

"Wordt u officieel gezocht in Rusland

Ik zou het niet weten

dat kunt u zelf checken alles op internet en op tv, in nieuws voorgekomen door moskou werd naar mij gezocht en ook naar mijn wagen" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS G. E. d.d. 10/04/2013, p. 4).

En verder verklaart eerste verzoekende partij nog het volgende:

"(...) en ze zeiden dat bestuurders in federale opsporing geplaatst ze zeiden daders gevlucht ik heb op internet gelezen over incident u kunt het nalezen" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS G. E. d.d. 10/04/2013, p. 9).

Ten slotte herhaalt de Raad dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is het insinueren dat er sprake is van een gebrekkige onderzoeksgesteldheid daar verwerende partij niet gezocht heeft naar nieuwsberichten omtrent de opsporing, niet dienstig.

2.2.5.1. Verder menen verzoekende partijen dat verwerende partij zich pinte op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn en dat er van fundamentele tegenstrijdigheden *in casu* geen sprake kan zijn. Tevens wijzen ze op de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of deze weer te geven.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Dat de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissingen betrekking zou hebben op tegenstrijdigheden, vaagheden en onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn kan niet door de Raad worden bijgetreden. De vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag van 2009 verklaarde een eerste maal te zijn ontvoerd in 2005 en een tweede maal in 2009 terwijl zij tijdens haar huidige asielaanvraag niet kon zeggen wanneer zij voor de eerste maal werd ontvoerd maar dat er niet veel tijd tussen beide ontvoeringen zat, althans dat alles binnen een tijdsbestek van één of twee jaar plaatsvond, betreft immers een flagrante tegenstrijdigheid die, zoals door verwerende partij terecht wordt opgemerkt, de algemene geloofwaardigheid van eerste verzoekende partij aantast en bovendien de geloofwaardigheid van de nieuwe feiten die verzoekende partijen tijdens hun huidige asielaanvraag aanbrengen in het gedrang brengt daar door eerste verzoekende partij werd gesteld dat zij door dezelfde groep personen werd vervolgd zowel voor als na 2009 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS G. E. d.d. 10/04/2013, p. 11-13). Verder bleek eerste verzoekende partij onaannemelijk onwetend te zijn betreffende zaken die aan de kern van haar asielrelaas raken, waarbij zij bovendien weinig inspanningen deed om zich hierover beter te informeren. Zo weet eerste verzoekende partij niet of zij momenteel officieel gezocht wordt in Rusland en welke concrete beschuldiging haar ten laste werd gelegd in de strafzaak. Dergelijke onwetendheid omtrent wezenlijke elementen in verband met de kern van haar asielrelaas kan geenszins als onbelangrijk worden afgedaan. Ten slotte kan de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij het risico nam om, in een dergelijke precarie situatie met amper kennis over de toestand waarin zij zich bevond, per vliegtuig van Moskou naar Spanje te reizen en zich hierbij bloot te stellen aan een paspoortcontrole op de luchthaven van Moskou evenmin als zijnde onbelangrijk worden beschouwd, daar dit een gedrag uitmaakt dat niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.7. Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer bepaald in de regio Moskou waar zij van afkomstig zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 10 april 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stellen dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partijen op geen enkele wijze aantonen welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissingen zijn derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT